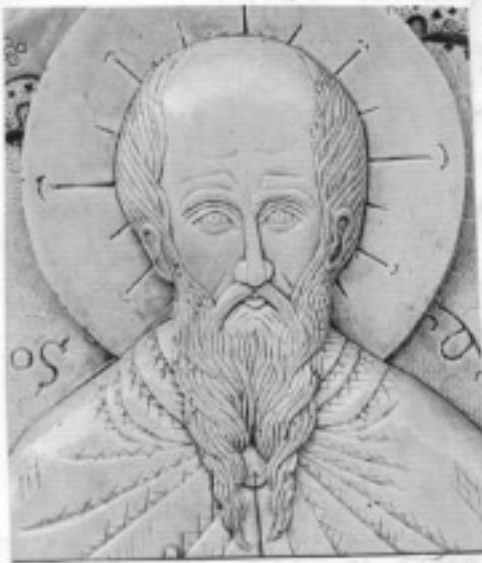

Γεννήθηκε τὸ 329 εἰς τὴν Καισάρεια τῆς Καππαδοκίας. Ὁ πατὴρ τῶ, πρὸ τῶν ἔλεγκαν ἐπιβυς Βαβίλειο ἦταν ἀπὸ τὸν Πόντο κ' ἡ μητέρα τῶ Ἐρμελεία, ἦταν ἀπὸ τὴν Καππαδοκία. Οἱ γονεῖς τῶ ἦταν πλούσιοι γαιοκτίζοντες. Κατὰ τὸν διωγμὸ τοῦ Ρωμαίου βασιλέως Μαξιμίνου, ἔζησαν ἑπτὰ χρόνια διωχθέντες εἰς τὴ θάλα τῶ Πόντου. Ὁ πατὴρ τῆς Ἐρμελείας ἔγινε μάρτυρ τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ δὲν εἶναι γνωστὸ τ' ὄνομα τῶ.

Ὁ ἀπόστ. Πέτρος τὸ 63 μ.χ. γράφει τὴν πρώτη τῶ ἐπιβουλή πρὸς τὸς Χριστιανούς: « Πόντος, Γαλατίας, Καππαδοκίας, Ἀσίας, Βιθυνίας ». Σημειώ κίρια γράβωκ εἰς τῖς περιοχὲς αὐτῆς ἦτο ἡ Ἑλληνική.

Ὁ πατὴρ Βαβίλειος ἦτο δικηγόρος κ' ρήτωρ εἰς τὴν Καισάρεια. Ἡ μητέρα ἔκτελλει, γράφει ὁ αγ. Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, ὑπάρξε ὅ,τι θυμάνει τ' ὄνομα τῆς. Ἦταν μέγος, ἦταν ἀρμονία. Ἦταν ὑπερήφανος κόβω κ' Ἐκκλησίας. Ἦταν κάλλος θεοῦ. Ὁ Βαβίλειος παραδόθηκε εἰς μίαν γυναῖκα κα' τὸν ἀναδρέψη πάλι Ἰσίδε εἰς τὴν Καισάρεια.

Ἦως γινὰ τῶν τῶν ἀρρώστια εἰς τὴν μητέρα, ἡ δὲν εἶχε δικό της γάμο. Οἱ γονεῖς τοῦ μικροῦ Βαβίλειου κατοικοῦν ἄλλοτε εἰς τὴν Καισάρεια κ' ἄλλοτε εἰς τὴν Ἄνυβα, ἕνα χωριὸν μερικὰ χιλιόμετρα ἀπὸ τὴν Καισάρεια. Ὅταν ὁ μικρὸς Βαβίλειος ἀρρώσθη κ' ὄλα ἔδειχνον ὅ,τι ἦταν ἐγγὺς ὁ θάνατος, ὁ πατὴρ τῶ, εἶνε χρήματα εἰς ἰατρὸς κ' ὤρες γιὰ προβουλή. Βλέπει ὄνειρο τὸν κύριο κα' τοῦ λέγει: « πορεύου, ὁ υἱὸς εἶ Ἰσίδε » καὶ τὸ παιδί ἔγινε καλά. Ἡ γυναῖκα Μακρίνα μετέδωκε τὸ φῶς τῶ Χριστοῦ εἰς τὴν ἔγχονια τῆς Βαβίλειο κ' ἀδελφὴ τῶ, τὴν Μακρίνα. Τὸ θαῦμα αὐτὸ τῆς Χριστιανικῆς ἀγωγῆς εἶναι ἐταματῶδε ποτε. Ἡ γυναῖκα ἔδινε, ἔθραυε, ἴπως τὸ ἄκρὸν βύνηρο, τὰ παιδιά, ἴπως ἡ διαφάνεια

-2- γῆ, δεχόμενα τὸ νερό. Γνωρίζουμε τὰ ὀνόματα μόνο τῶν πέντε παιδιῶν ἀπὸ τὰ ἑννέα ἢ δέκα τῶν Βασιλείου καὶ Ἐμμελείας. Τῆς Μακρίνας (328-380), Βασιλείου (329-378) Νανκρατίου (332-358), Γρηγορίου (334-394), Πέτρου (345-392)

Τ' ἄλλα παιδιά τῆς Ἐμμελείας ἦσαν ὅλα κορίτσια. Ὁ πατέρας μὲ τὴν εὐτύχη Ἐμμελεία καὶ τὴν γαμὰ Μακρίνα ἔδωσαν εἰς τὸν μικρὸ Βασιλεῖο Μόρφωβι καὶ Ἀβκυβι ἀρετῆς, ὅχι Ἀβκυβας μὲ ὄπια ἢ Κυνίχτι. Τὸ ἔτος 337 ἐρίσκειται μόνιμα ὁ μικρὸς Βασιλεὺς μὲ τὴν γυναικὰ τὴν Νεοκαθαίρειαν, ἴπου μαθαίνει τὰ πρῶτα γράμματα ἀπὸ τὸν πατέρα τῶν. Μετὰ, συνέχισε τὸ δεύτερο βιβλίο τῆς Μορφώβως. Πῆγε εἰς τὴν Καθαίρειαν τὸ ἔτος 342, ποὺ ἦχε ἔλαττον ἔχουσα. Ἀργότερα ὁ Ἰβλιανὸς ὁ πικραβίτης (362)

ἀπαχρώθηκε εἰς χριστιανόπουλα νὰ ἐπιδείξουν βε κρατικὲς ἐχολές.

Ἐδῶ, εἰς τὸ ἐχολέο τῆς Καθαίρειας γνώρισε τὸ βυβαβίτη τὸν Γρηγόριο ἀπὸ τὴν Ἀριαντὴ τῆς Καππαδοκίας, τὸν μετέπειτα μέγα θεολόγον.

Ἡ φιλοσοφία καὶ ἡ ἐπιστήμη εἶχαν ἀξία ὅσο ὑπερεῖσαν τὸ βῶχο τοῦ χριστιανῶν διη. τὸν ἀγαθὸ καὶ

τῶν δέωβι. Ἐδῶ, τῶν Καθαίρειαν ἔχινε φίλος μὲ τὸν Σωφρόνιο ποὺ ἀργότερα ἦταν ἑπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως. Οἱ ἐπιστολὲς τῶν Καθαίρειαν τελεῖσθαι τὸ καλοκαίρι τὸ 346 καὶ ἀφίμως ξεκίνησε γιὰ ἀνώτερες ἐπιστολὲς εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν εἰς τὸν διδασκάλου Ἀθανασίου 347-351. εἰς τὴν πόλιν, ἔδῶ

δὲν ἔμεινε ἰκανοποιημένος καὶ φεύγει γιὰ τὴν Ἀθήνα, εἰς τὴν πόλιν τῶν γραμματικῶν καὶ ἐπιστημῶν. Ἐδῶ εἶναι ἡ δὴ καὶ ὁ 2ος Γρηγόριος ὁ θεολόγος ποὺ τὸ βῶχο φιλικῶς καὶ πνευματικῶς ἐνώπιον.

Φαίνεται καὶ διδασκαλοὶ ἀναγνωρίσαν ὅτι ὁ Βασιλεὺς ἦταν ρητορὸς τελεῖσθαι περὶν ἀρχιεπίσκοποι κατὰ-κατὰ νὰ ἐπιδείξουν τῶν

ρητορική. Ο Βασιλέως δοκίμασε πίκρες, τ' νόημα -3-
 είχε τόσο πολύμοχο κ' πολυέξοδο ταξίδι βιών Άθυνα; Δίημα
 τώ βλάδκε με' άγίαη, ό φίλος του Γρηγόριος κ' τών παρηγο-
 ρούδε. "Φιλοσοφία", χία τούς μεγαλούς αιώτς άγίός Δα' βημάλ-
 νει βτώ έξής, να' τεί κάποιος τή' τμή τώ χριστώ, να' άγ-
 νίτεται να' έφαρμόσει τώ Ευαγγέλιο. Ακόμη Δά βημάλνει,
 θεωρία ή άθκυβή ή μοναχική τμή!

Οί νέοι φοιτητές έπρεπε να' άρνυδόν τώ
 περιβάλλον διαφιλίες, τρόπος άμαρτωλής
 τμήτ. Ο Βασιλέως έχιτε θυκαίτωκος τώ
 Γρηγόριό, έτρωναν τώ ίδιο φακτώ, είχαν τώ
 ίδιο πνώμα, τών ίδιο βκοπό. Φιλία τέ-
 τωια πώ φάνουνταν δύο βώματα βε' μιά
 ψυχή. Δύο δρόμος χωρίταν: αιώτν πώ
 όδουούδε βτων Εκκλησία κ' αιώτν πρós
 τώ πανεπιβώμιο. Συμπαθία, διάτρα, ήπώδρφορ κηη. ήταν
 β' αιώτς άγνώβτα. Κάλ' οί δύο ήτω άκόμη άβήπιβτωί.

Με' πυρήνα Γρηγόριο κ' Βασιλέω έχηματίβτωκε όμείδα χρι-
 βτιανών φοιτητών. Δάβκαός τους ό Βασιλέως. Οί βτη-
 δέσ περιλάμβαναν φιλοσοφία, Γραμματική, ρητορική, ιαρίθμητι-
 κή, Γεωμετρία, Αστρονομία κ' Μούσική. Αντικατέβτωκε όμωρ
 τή' μουσική με' τήν Ιατρική τήν όποία έβπουδάζε βε' βώδω κ'
 πλάδω. Μετα' ήνω πέντε χρόνια (τώ 356) πώρε τήν από-
 φαβή έπίβτροφής Ματί' τώ κ' ό Γρηγόριος, άποφάβιδων να' έπ-
 βτρέψον κ' να' άβκυτέψον ματί'. Κατω' τών άποχωρετίβμό
 τή' δάκρυα τών βυρτανών τώ Γρηγόριο προβλημάτταν.
 ό Βασιλέως έκανε κάτα άπρόόμνω κ' πηίχτωε τών Γρηγόριο.
 έπε βτως βυρτανόττης κ' διδάβκα'-
 λός: "άφού δέχτετε να' μείνω με, ής
 μείνει ό Γρηγόριος, κρατώδέ τών"

Ο Βασιλέως άγκάλιωσε κ' φίλη-
 βε τώ Γρηγόριο κ' έπέβτρεψε με'
 καράβη. Ο πατέρας τώ έδω κ'
 λίγο καρπό ήταν νεκρός. Μετα'
 άπο' λίγες ήμέρες φώχαι άπό τή'

4- Αντιβασιλική έμφωνία για λίγο θωάν
 καθαρεία. Έμφωνήθηκε μερικές
 φορές στο δικαστήριο, προκαλεσθέν
 από φίλους των καθυμνών ρητορικής
 κ' έκανε μερικά μαθήματα. (356-
 έως 357) Η υγεία του όφως κλο-
 νήθηκε από τα 28 χρόνια του. Το
 θυκώτι του είχε προβληθεί δοθα-
 ρά. Πήρε απόφαση να απομα-
 λωθεί τον δρόμο του δού. Το φάνηκε πως ζώνησε από
 βαθύ ύπνο. Όχι, ότι άνησθε το φως του έαγγελισ, αλλά
 λυπήθηκε για τον έαυτώ του για ότι δεν έκανε. Έκλαψε όλο-
 κληρες ώρες... βτραφθηκε όλοκληρωτικά ότι μετέτι του έ-
 αγγελισ, των Γραφών. Η συνείδησις του, του φώναζε να αναμ-
 τωθεί "καλό χειραγωγό". Η γαργά του Μακρίνα
 μαθήτευσε στον άχ. Γρηγόριο Νεοκαβαρείας, τον δαυ-
 ματάρχο. Ο άχ. Γερμανός είχε "χέρουτα", ειδικά στο
 των επίσκοπο Σμύρνης, άχ. Πολυκάρο, ο οποίος ήταν
 μαθητής του άχ. Ιγνατίου του Θεοφόρου. Η πρα-
 γματική ενότις με τον Χριστώ γίνεται με την
 δούα κοινωνία. Ο επίσκοπος καθαρείας, ο Διοάνιος
 δεν ήταν θεολογική φρεσωνηρία, άρχότερα έπηρεά-
 βτηκε από τον Αρειανισμό. Η αρετή του Αρείου με την
 βοήθεια της κρατικής εξουσίας επικρατούσε. Είς των ανά-
 τολή ο Μέγας Αθανάσιος, ο δούλος της Ορθοδοξίας άγωνιόταν 30
 χρόνια κατά των αρετικών. Ο Βαβίλεως Ιουώθε
 πρόωπα για να ανέθει πνευματικά. Αποφασίζει
 το μεγάλο ταξίδι, στο Άρμα κ' Αίγυπτο στα
 μοναστήρια επίσκοποι-προσκύνημα κ' θωός αγίος
 μοναχός. Ο μοναχισμός του Ευσταθίου Ανα-
 οχέως δεν τον ευρωπαϊάβε έδε ότι κα-
 πο χωραίνει και δεν είχε άδικο, από άρχο-
 τερτα ο Ευσταθίος απέδειχθη κακόδοξος.

Μάρτιος του 357 ο Μέγας Βαβίλεως
 ξεκινά το όδοιπορικό του, πρώτος σταθμός η
 Αντιόχεια, έδω δεν θρίβκε τον Ευσταθίο, εί-
 χε φύγει για την Αίγυπτο. Οι χριστιανοί
 τον ζωνάγουν, θρίβκε τα ίχνη κ' την παρι-

δοσι τῷ ἀποστ. Παύλῳ . Μετὰ ἀναχωρεῖ ἀπὸ
τῶν ἐνδοξῶν αὐτοῦ ἀγία πόλιν, πρὸ οἱ θυρεοί
νοὶ Τῶρκοι τῶν κατὰ τὴν ἑνα ἀδύμο
χωριό, ἀπὸ χρεμίσαν κ' ἀθε τὰ πρὸ δῶμιτε
τῶν πλῆθια παραδοβί τῆς. Ἐπεβέρβυκε τῶν

Συρία, Παλαιστίνη κ' Μεσοποταμία ἵπρὸ συνάντασε ἀβκίτες. Ἡ Ἀλε-
ξανδρεία κέρδιος τὸν βασιλέα. Ἐποῦδατε ἀναγκαστικὰ τὸ μοναχικό,
μεγετούσε πῶς πάχων με' τὸν Σατανᾶ, οἱ μοναχοὶ τῆς Αἴγυ-
πτῶ . Ἡ τῶν τῶν ἐρημιτῶν τὸν εἶχε συνειπίρει τελεῖως . Τί πικρα
ἔτιθε, ὅταν εἶδε τῶν Ἀλεξανδρεία χρεμίσαν Ἀρειανούς ! Ὁ Μεγας

Ἀθανάσιος ἦτο εἰς τῶν ἐξορία ! Δὲν εὐω-
χίθε νὰ χυρίθε τὸν με' χα Ἀντώνιο,
εἰς τὴν ἐκοιμήθη τῶν 17
ἴαναρ. τῷ 356 . εἰς ὅρα
ἵα χυρίθε διαδόχος αὐ-
τῷ κατὰ κ' μαδύτης τῷ
Μεγ. Παχωμίου . Ἡ Αἴ-
γυπτος εἶτα μῆτα τῷ βασιλεῖ ἔμοιατε θὰν ἔ-
ρημος με' πολλὰς ὁαβείας μοναχῶν κ' ἀβκίτων.

.. εἰς ὡχρεστώ κύριε, ποὶ με' ὀδυμῶς με' τὰ
πρόσωπα ὄδων θε' Ἰσθ' ὄδων θε' ὡχρεστώ ν.
κουτὰ ὁαβείας μοναχῶς ἔτιθε μᾶνες, με' ἀδιαλείπτῃ
προσευχῇ. Τότε βασιλέω ὁ κωνσταντῖος (337-361) γιός κ' εἰς ἰ-
δοχος τῷ Μεγάλῳ Κων/νῶ (+337) ποὶ ὑπεραβιτόταν τὸς κίρετι-
κοὺς Ἀρειανιστάς. Ἐστὶν Ἀλεξανδρεία αὐτοὶ οἱ κίρετικοὶ συνέ-
λαβαν ὀρθοδόξου κληρικῶς, τὸς κακοποιήσαν, τὸς πέταξαν θῶς
εἰς ὄρους μεσοπεδωμένους, ἄλλοι κτείδαναν ἄλλοι ἐξοριόβτικαν. Λε-
ηλατῶνικαν ναοὶ, βεβηρωμένικαν ἄλλοις τραπεζέτες κ' ἑτρα ὀκωή.

Ὁ βασιλεὺς συνέχισε τὸ προβκύνημα εἰς τῶν Παλαιστίνῃ, Ἐρεβῶν,
Λαοδικεῖα, Ἀντιόχεια, Μεσοποταμία κ' ἐπέστρεψε εἰς Καλιβαρεια
ὁ Γρηγόριος (ὁ ὁμολόγος) αὐτῶν τῶν περιόδου ἔχει ἐπιβρέψει θῶν
Νασιαντῖνοῦ κουτὰ ὁαβείας χερούτες χουῖς τῶ. Ἡ μητέρα τῶ
Ἐρημῆα κ' ἡ ἀδελφὴ τῶ Μακρίνα τῶ εἶπαν θῶ εἶναι ἀδικαι-
ολόγητος πρὸ θεῶν ἔχει βαπτισθεῖ ἄκομη . Τὸ ΠΑΡΕΧΑ τῶ

358 ὁ βασιλεὺς δεῖχεται τὸ χριστιανικὸν βαπτισμα,
ἀπὸ τῶν ἐπίσκοπο Διάνιο πρὸ τῶν χεירוθε-
τιθε κ' ἀναρνώβτη . Ἀπὸ τὰ πολλὰ περι-
σβιακὰ (Συλ. κτῆματα κ' οἰκίαι) ποὶ εἶχε
κληρουσῖα πατρικῆ ὁ βασιλεὺς τὰ ἔδω-
κε εἰς Πάχους . Ἐρμυε τὸ κτῆμα ὑπὸ

ἐκναρωτιέται : ὁ Βασιλεὺς περιγράφει ὅτι ἴσῃ ;
ὅτι θαί πρέπει νὰ ἴσῃ οἱ μοναχοί ;

Γράφει ὁ αἴσιος : « κατὰ προέωχὴ εἶναι αὐτὴ
ποὺ κάνει τὸ θεὸ κ' ὁδοὺ εἶναι ψυχὴ ».

Ὁ ἄνθρωπος - γὰρ τὸν Βασιλεὺς - εἶναι ὑπαρξί,
ἐννοία, πνεῦμα διὰ ψυχὴ, κ' ὄψια. Τίμια κ' αὐ
εἶναι. Ἡ πλατωνικὴ ὀκέψι αὐ χυρῖτε γὰρ νὰ
περιφρονῆται τὸ ὄψια. Ἐστὶν ὀρθόδοξον θεο-
λογία ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι ναιὸς τὸ θεὸ ὄχ.

μόνο τὸ πνεῦμα τὸ. Γιατὴ κ' ἰδ' ἀναβατικὴ
τὸ ὄψια εἶναι β' παρθεσία κ' ζωὴν ἄρματα θα εἰνὸς παρ-
μὴ τὴ ψυχὴ. Τα' δαιμονικὰ παρθεσία ἄνθρωπο, χαρτερμαρχία
ἐπιδοκίμα, πορνεϊκὰ, ἐχθρῶς ἐπι. πρέπει ν' ἀντικατασταθῶν με
ἀρετῆς. διὰ τὴ ἔχομε ἀγῶνα χυρῖν τῶν ἀρετῶν ποὺ ἔμμεθα
γίνεται ἀγῶνας κατὰ τῶν παθῶν. Ὁ Βασιλεὺς γράφει ὅτι

οἱ θετικῆς ἀρετῆς εἶναι ἡ εὐφροσύνη, ἡ ἀνδρεί-
α, ἡ δικαιοσύνη κ' ἡ φρόνησι. Αὐτὰ ἔμμεθα

γράφει κ' ὁ Πλάτων. Ἄν κ' ὅπως ὀ-
ρὸς κατὰ πρῶτος ἄρχιτα μὴ τῶν ἐντο-
λῶν τῆς Ἀγάπης κ' εἶναι ἐπιδοκίμα τὸ πρὸς
τὸν Γρηγόριον περιγράφει τὴν ταπεινο-
φροσύνη τὸ μοναχῶ. Γιατὴ δὲν μὴ γὰρ
τῶν πῖθα, τῶν ἐπιδοκίμα, τῶν ἀγάπης ὄψια
ὁ Πλάτων; Ἄς μὴ λυθῶμεθα, οἱ ὀπὸ δὲς

τοῦ ἄσῃν πρόψιατες, ἀναπνεῖται τὸ κλίμα τῆς Ἑλληνικῆς ὀκέψι-
ως. ὄπως κ' ὅτι Ἀ' Μακκαθαίων παρόμοια γὰρ τὴς Ἑλληνι-
κῆς ἀρετῆς γράφει. Ἀπ' τῶν πρῶτος χρόνος τῶν ἀββητικῶν

ἀγῶνων, μὴ γὰρ νυκταία, ἀδιαλείπτου προέωχὴ ἀξιώθηκε ἐμπειρειῶν
ἀκτιβῶ φωτός. Ἐστὶν καταστραφῆσαι θεῶν ἐχθρῶς ἐπι, ἔχῃν θεοφίτης.

Ὁ Βασιλεὺς διαταροῦσε ἀλληγογραφία. ἔε' ἔναν πονηρῶν φῖλο τὸ χυρ-
φῆ: « ὄποιος ὄπομένη αὐ δοκιμασία προδωκῆμένος πάντα εἶναι θεὸ εἰ-
ναι μάρτυρας. Ὁ ἐπιδοκίμας Διάνιος πᾶρος τῶν Βασιλεῶν μᾶτι τὸ
εἶναι κων/πορ, γὰρ τῶν δύνουδο ποὺ ἰα' γινῶταν τῶν 1-1-360

Ὁ Βασιλεὺς κων/βάντος ὑπεραβητικῶν
τῶς κίετικῶς Ἀρειανῶς.. ὑπαρῶν
κ' οἱ ὄμοιοιανοὶ (οἱ ὄποιοι πι-
στῶων τῶν γιὸ ὄμοιο μὴ τῶν
πατέρων, ἀλλὰ κατώτερο..)

Ὁ Διάνιος μὴ τῶν Γρηγορίων
(=πατέρων τῶν Γρηγορίων τῶν
θεολόγων) εἶναι εἶχαν θεο-

-8- λογικό λόγο να διαπραγματευτούν την αλήθεια. Ο εὐστάθιος ἦτο μετὰ τῶν Ὀμοιοουσίων. Ὁ Βασιλεὺς διαχωροῦσε, εἰς τὴν ἐκκλησίαν κατὰ τὴν συνδικριτικὴν τῆς συνόδου. Πρὶν τελευτᾶν ἡ συνόδος, ὁ Βασιλεὺς μετὰ τὸν Διάνιο ἔφυγον. Ὁ εὐνόμιος (ὁ αἰρετικός αὐτῶν ρητορας) ἔφημνευσε τὴν ἐκκλησίαν αὐτῶν τῶν Βασιλεῶν ὡς δουλία.

Οἱ Ὀμοιοιοι, ἀρτὰ μὲν εὐνοῦσαν τὴν συνόδον αὐτῶν. Μεταξὺ αὐτῶν πρὸ ἐξόριστον ἦσαν καὶ ὁ εὐστάθιος. Τὸν ἐπέστησαν ἐπὶ τὴν Δαρδανία τὴν ἐπιμερινὴν Τισθοκλαβία.

Μία ἡμέρα, ἀπὸς ἕδου ἐπέστρεψαν ἐπὶ τὴν καθεδρῆν, ὁ Βασιλεὺς τὴν τὴν εὐχὴν νὰ φύγει. Ὁ Διάνιος μετὰ δακρυὰ τοῦ εὐχόμενου εἶπε: «Μετὰ τὴν εὐχὴν μὴ πύχαινε, δεῖξαι νὰ εὐρεῖς τὸν φίλον σου Γρηγόριον... κατὰ κἀνεῖς, διαπραγματεύεσθαι, χιτῶνα, εἴναι μὴ πρὶν νὰ πολεμήσῃ, εἰδὼ πᾶσι εὐ-»

ναὶ τὸ τέλος, εἰδὼ πρέπει νὰ κἀνεῖς τὴν ἀρχὴν... Ὁ Βασιλεὺς ἔτρεξε ἐπὶ τὴν Μαξιαντῶν, ὡρὴ τὸν Γρηγόριον καὶ τὸν Γρηγόριον (πατέρα) ἐπίσκοπον Νάτσιαντον.

Μετὰ ἀπὸ λίγο ἐπέστρεψε ἐπὶ τὴν καθεδρῆν εὐχαρῆν τῶν πρὸ πολλὰ ἐφελκυστικῶν ἔργων. Ταῦτα περιβόητα ἦσαν τῶν ἰωριχένων.

Τὸ καλοκίρι τοῦ 360 ἀναχωρᾶ γὰρ τὸν πόντον ἐπὶ τὴν περιοχήν τοῦ ἱεροῦ ἔκτεινεν εἰς μικρὸν ἐρημικὸν καλῶς μετὰ εὐκατακίρη καὶ τὰ βιβλία του.

Ἐπὶ λίγο ἀρχίσαν οἱ φίλοι του νὰ τὸν ἐπιθέτωσιν, ἔφρασαν καὶ τὰ παῖδιά του νὰ τοῦ εἰπῶν δύο λόγια ψυχωφελῆ.

Ὁ Γρηγόριος ἠδύχασε καὶ αὐτῶς ἐπὶ πατρὶκα τῶν χωρῶν. Μοναχικὸς ὑψιπέτης θεολόγος, εἴναι ἀκοσμοφίλος τὸν Βασιλεῶν, εἰσαπὸ τὴν ἀλλοιογραφίαν.

Ἀρχῆς τοῦ 361 ὁ Γρηγόριος πύχαινε καὶ γίνετα ἐπιμερινὸς τῶν Βασιλεῶν. Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν προβλεχῆς εἶχαν τὴν χαρωνάτικες ἐργασίας, νὰ κῶπον ζῆλον... νὰ μαχερῶσθαι καὶ ἐργασίαν εἰς τὸν λαχωνόκηπον. Ἀγωνίζονται νὰ μὲνόν κοντὰ ἐπὶ τὸν θεὸν μετὰ τὴν συνειρήνη μνήμη τῶν θεῶν (ἐπιδοκίμη 99) Οἱ εὐνοί φιλῶν συναγωνιστῆς εἰσπῶσαν... ὁ Γρηγόριος μαχάει γὰρ «ἐκδημῆς»

πρός τόν Θεόν, γιατί ὤρες ἡ-
 ἴλης Ἰωῦς κ' κατασπαύσεις
 θεῖο γυόφο . . . και οἱ ἀγῶ-
 νες συνεχίζονται.. ἡ κακή ἀμύ-
 λη μεταξύ τῶς εἰς τῶν υἱοτέια,
 ἀγροπνία, προβωχή . ὁ ἕνας θο-
 υθεῖ τόν ἄλλον . ἔτσι μαζόν
 τῶν συλλογῆ πατερικῶν διδαχῶν
 μέ τῆς «Φιλοκαρία»
 τῶς ἑρμηνείας, θυμει-
 ῶνοντας τῆ βπθ δαμό-
 τερα κείμενα, τῆ
 δε' κακόδοξα παρε-
 λειψαν . ὁ Γρηγόριος
 εἰν ἐπιτομή
 του 6 (ἔκτων) θυ-
 μειώνει ὅτι τῶν «Φι-
 λοκαρία» ἔτσι μαθε
 ἀρχικά ὁ ἴδιο κ' μετά μέ τῶν
 Βαβίλειο τῆς ἔδωσαν τεχνική μορ-
 φή . Καλοκαίρι τῶ 361 βασι-
 λείει ὁ Ἀβλιανός μετά τῶν
 θανάτου τῶ κωνσταντῶ . ἔχαν
 βπθ δαδά εἰς τῶν Ἀθῆνα κ' πρέ-
 πει νά εἶχαν γνωριστεί .

Μετά ἀπό ἕνα χρόνο παραμονῆς
 ἐπὶ ἀσκητήρι τῶ Ἰρι ὁ Γρηγό-
 ριος ἐπιβρέθει εἰν πατρίδα
 τῶ . ὁ ἄρχων πατέρας του,
 θελε νά τῶν χει-
 ροκουβέει ἱερέα .

καί τῶ 362 ὁ
 ἐπίσκοπος πατέρας
 του, τῶν χειροκου-
 νεῖ ! Γράφει
 ἐπὶ Βαβίλειο :
 « Βαβίλειε μου,

πίστεφε με, πιο πολύ ἀνα-
 πνεῶ ἔθῆνα παρῆ τῶν ἄερα .
 Ζῶ μόνου, ὅτι Ἰωθαμε μαζί
 ἐπὶ ἀσκητήριο . »

ὁ Γρηγόριος παραπονεῖται εἰς
 τῶν πατέρα τῶ γιὰ τῶ ἀξί-
 ωμα τῆς ἱερωσύνης, θεωρεῖ
 τῶν ἑαυτῶν τῶ ἀνίκανο, ὁ
 πατέρας τῶ .

λυπημένος τῶ ἄρχῆ : « Τέ-
 λος πάντων, πύχτανε παιδι μῶ
 νά συνεχίσεις τῶς ἀσκητι-
 κοῦς ἀγῶνες μέ τῶν Βαβίλειο . »
 ἄδνας μέ δῖο φῆνες μετά τῶν
 χειροτανία τῶ ὁ Γρηγόριος ἐ-
 ριόκεται παρῆ ὅτι ἀσκητήριο
 τῶ Πόντου ἕως τῆς παρα-
 μονῆς τῶ Παύλου . Τώρα
 ἐπιβρέθει . ἕς ἡμέρες τῶ
 Παύλου εἶπε ἐπὶ Ναζιανζῶ τῶν
 περιφημο λόγο πῶ δικαιολογεῖ-
 ται γιὰ τῶν ἀπεία τῶ , τῶν ἰ-
 Ἰση ἔμως τῶν θεοθαβῶ τῶ κ'
 τῶν ἀξία τῆς ἱερωσύνης .
 ἔν τῶ μετά τῶ ὁ ἔτσι μαθε ἀναγας
 ἐπίσκοπος καθέκρης Διωνῆος
 καρεῖ τῶν Βαβίλειο κούτα τῶ .
 ὁ Βαβίλειος ἀπό τῶ ἔτος 360

-10- Εΐχε δια-
κόψει εκκλη-
σιαστική ἐ-
πικοινωνία με
τὸν Διόνι, δι-
ὅτι εἶχε ὑπο-
γράψει κακό-
δοξη ὁμολο-
γία.

Διόνιος κ' Βαβίλλεος συναντήθηκαν κ' ἐκλήθηκαν. Ὁ Διόνιος τὴν ὥρην εὐχαρίστησε ἔξομολογητικῶς ὅτι παραβίασε κ' ὑπέγραψε τὴν κακόδοξη ἐκείνη ὁμολογία τῶν Ὁμοιοδοξῶν.

Σύντομα, ὁ Διόνιος ἐκοιμήθη. Τὸν κηδεύσαν με' εὐχαρίστησι βῆναι κηδεύτρια, ἐπίσκοπος νέος ἐ-
γενε τὸ 362 ὁ Εὐσεβίος, ὁ ὁποῖος χειροτονεῖ τὸν Βα-

βίλλεω ἱερέα. Ἡ ἀγία Τραπέτα κ' ἡ ποιμαντικὴ φροντίδα γίνονται τῶρα τὸ νέο τὸ ἔργον.

Σέλιγο ἀρχί-
τει μία ταρ-
χη εἰς τὸ ποι-
μνιον. Ὁ Εὐ-
σεβίος κ' τὸ
περιόδιον τὸ

κήρυξαν πόλεμον εἰς τὸν Βαβίλλεω (καὶ ἄλλου φθόνος). Ὁ λαὸς κ' οἱ μοναχοὶ ἄρχισαν νὰ δι-
χάζονται. Ὁ Βαβίλλεος κάλε-
σε, ποιῶν ἄλλον - τὸν Γρηγό-
ριο. Ὁ Γρηγόριος ἦταν εὐαγγελιστής.
"Βαβίλλεε, τὸ μόνο πρὸς δὲν
πρέπει νὰ γίνῃ εἶναι τὸ ἔθι-
σμα." Τὸν πᾶρε ὁ Γρηγόριος

κ' ἐκείνη τὴν νύχτα ἔφυγαν ἀπὸ τῶν κηδεύτρια, ὁ εἷνας πᾶσι βῆναι πόντω, ὁ ἄλλος εἰς Ματίαν Ἰοῦ.

Ἐμεινε δύο χρόνια εἰς τὸν Πόν-
τω κ' ὀργάνωσε ἄρκετὰ μονα-
στήρια τῆς περιοχῆς. Τὶς νύχ-
τες φοροῦσε ἕνα τρίχινο ράβδι,
ὀργάνιστος ὑπεράνδρωτος.

Φηλοῦσε παιδί τριχῶν τῶν,
κ' τὰ παιδαγωγοῦσε κατὰ ἄλληλα.
Ὁ Ἰουλιανὸς ὁ Περσικῆτος, ἀπη-
χόρησε τὸς χριστιανὸς διδασκoi-
λος νὰ διδάσκων, ὁ Βαβίλλεος
ἀνοῖξε τὰ πτερά τῶν νὰ προ-
στατωθεῖ τὸς νέος. Ἐγράψε
ἔργον με' τίτλον: "Πρὸς τὸς
νέος κ' πῶς νὰ ὑπερβῶνται
ἀπὸ τὸς λόγους τῶν Ἑλλήνων,"

Ὁ Ὀμηρος ἐγκωμιάζει τὴν ἀρε-
τήν. Κατὰ ἔχει νὰ μᾶς προβλεπῇ
κ' ἡ ἔθνη καὶ παιδεία. Δὲν ἀνα-
λύει ἔμφως τὴν χριστιανικὴν ἀρε-
τήν. εἰς τὸ τρίτον κεφάλαιον
αὐτοῦ τὸ ἔργου τοῦ ἴσου μ' ἕνα πα-
ραδειγμα εἰς δύο παιδείας. Ὁ
καρπὸς τῶν ἐνδρόν εἶναι ἡ ΑΛΗ-
ΘΕΙΑ, ἡ χριστιανικὴ παιδεία, ὑπερ-
χῶν ἔμφως κ' τὰ φύλλα. (= ἔθνη-
κὴ παιδεία)

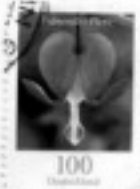
Ὁ Βαβίλλεος κυρίως ἤθελε μ' αὐ-
τὸ τὸ ἔργον τὸ νὰ φυλάξῃ τὸς
χριστιανὸς ἀπὸ τῶν ἰσχυρῶν τῶν
νὰ περιφρονοῦν τὴν Ἑλληνικὴν
παιδείαν. Ὁ Ἰουλιανὸς ὁ Βαβί-
λλεος συνάντησε τὸν Μ. Βαβίλλεω
εἰς κηδεύτρια, ἐν τῷ Βαβίλλεε εἰς
πόλεμον κατὰ Περσῶν. Ἐτύχη-
σε ὁ Ἰουλιανὸς ἀπὸ αὐτοῦ πού ἔτρω-
ξε, ὁ ἄλλος τῶν ἔδωκε τρεῖς
κρηθίνους ἄρτους. Ἐβίβλωσε ὁ

βασιλεύς τῷ ἔδωκε ἕνα μαίτιο χόρτα.
 ὁ ἅγιος εἶπε: « Ὡς ἔδωκα ἀπ' αὐτὰ
 πρὸ τῶν ἡμερῶν τῶν ἡμερῶν τῶν ἡμερῶν
 ταπεινῶν με τροφὴν πρὸ συνυπνῆτε
 να τρωτε.. ὁ βασιλεὺς ὀργισμένος
 ἀπεφάσισε νὰ τὸς ἀκρωθῆ με τὸν
 νῆκυ τῶ , κ' ἀνεχώρησε. ὁ λαὸς
 ἐνύστεσε κ' προεχώρησε. ὁ Μ. Βα-
 σιλεὺς εἶδε τὸν Ἰωάννη εἰς ὄραμα
 νὰ καθεστῆ εἰς ἔνδοξο θρόνο κ' πε-
 ρὶς ἅγιοι ἄγγελοι. εἶπε νὰ φωνάξου
 τὸν Μερκούριον νὰ φωνάξου τὸν ἑλθρὸν τοῦ γιου τοῦ
 Ἰουλιανῶ. ὁ Μερκούριος ἐλθὼν ἐχορήγηκε κ' ἀνεχώ-
 ρησε, ἡ Ἰωάννης ἐχορήγησε τὸν βασιλεὺς εἰδούτος τοῦ βιβλίου, ἤταν
 ἐχορήγια δια' τὸν ἑρμηνεῖα τῆς ἡ' ἐξήγησῆς. Μετὰ ἀπὸ τὸ ὄ-
 ραμα αὐτὸ ἐπῆγε ὁ ἅγιος εἰς τὸν ἐκείναι τοῦ ἁγ. Μερκούριου
 κ' ὦ! τῷ Ἰουλιανῶ! τὸ ἅγιο χεῖμα ἀπέστειλε. Πράγματα
 ἔγει' μάχη ἕνα βίβλος ἀπ' τὸν οὐρανὸ χτύπησε τὸν βασιλεὺς.
 ὁ Ἰουλιανῶς ἔφυχόντος ἐβόησε: « Νικήκαίς με, Ναταραῖεν.
 ἤταν Ἰουλιανῶς τῷ 363. Ἐβασιλεύσε ὁ εὐσεβὴς Ἰουλιανῶς

τώρα ὁ βασιλεὺς χραῖφα κατα τῷ ἀρετικῷ εὐνοηθῆ
 παὶ ἦταν ἀρετικῶν. ἀπέδειξε δὲ: « Οἱ χαρακτη-
 ρισμοὶ ἀγέννητος κ' γεννητὸς δὲν εἰχόν τ' εἶναι (δηλ.
 τὸν οὐθεῖα) ἀλλὰ ἠπῶς ὑπάρχει. ὁ πατὴρ ὑπάρ-
 χει ὡς ἀγέννητος, ὁ γιὸς ὡς γεννητὸς. Ἐξήγη, θε-
 ολογῶν ὁ ἅγιος τὸν Ἰωάννη, τῶν ὑποστάσεων τῶ
 εἰνὸς θεῶ, μίας οὐσίας! ὁ βασιλεὺς ἐπερίχθηκε
 δὲ δὲτα θεολογικὰ πρόβλεψε ὁ μέγας Ἀθανάσιος.

ὁ χριστιανῶς μετέχει εἰς ἀκέραιες ἐνεργείες τῶ θεῶ κ' ἀρῆτε-
 ται, ὅμως ἀγνωστὴν θεῖαν φύσιν. θεῶται ἠκατὰ χάριν (μετέ-
 χει, εἰς θεῖες ἐνεργείες κ' ὄχι ἠκατὰ φύσιν, (δὲν μετέχει εἰς
 θεῖα φύσιν) - εἰς εἶχε ὀρίσθει νὰ γίνεθαι βύνοδος εἰς Ἀλμψα-
 κο τῷ ἐλλησπόντῳ, ἔχον τῶν ἑσθῆτων εἰς τὸν εὐδινῶν διαφῆξας
 μετὰ τῶ ὁμοιοουσικῶν κ' ὀρθοδόξων. ἤταν κ' ὁ εὐσεβὴς
 εἶχον καλεῖθαι κ' ἑσθῆτων (= ταχυγράφης) . τὸτε ὁ Ἰουλι-
 ανῶς (μετὰ ἀπὸ ἕνα ἔτος βασιλεύς) ἀπέθανε κ' ὁ ἀρετικὸς οὐα-
 λῆς ἀνέθηκε εἰς θρόνο. (Μάρτιος 364) . ὁ ἐτοιμοθάνατος
 ἐπιθροῦνος κυβερνήτης εὐσεβὴς γέννησε βουθῆ ἀπ' τὸν Γρη-
 γόριο τὸν θεολόγο, αὐτὸς ὑπέδειξε τὸν βασιλεὺς. ἠγραφε
 ὁ Γρηγόριος τὸν 19 ἐπιθροῦνον τοῦ καλῶντος τὸν βασιλεὺς

να ἴσθαι εἰς θούρα διότι οἱ κέρεικοὶ κα-
 τεβέρεσαν ψυχές. ὁ βασιλεὺς καθυβρίζων, ὁ
 Γρηγόριος ταΐδεσε πάλι μέχρι τῶν πόντων κ' εὖ
 εἶπε: «δὲν ἦρθε μόνος μοῦ, ἡ ἔβραζαν.. ἡ ἔκκλη-
 σία δὲ καλεῖ...» τὴν ἐπομένη ἡμέρα ξεκίνη-
 σαν ματι γὰρ τὴν καθαίρεση, πρῶτα πύλων θῶν
 ἐπίσκοπο. Ἡ εὐαγγέλιον μεταξὺ τῶν τῶρα δὲν ὑπαρ-
 χεῖ.. Ἐξουσίην κ' υἱὲς ἀποφαθεῖς.. ὁ εὐσεβὴς
 συγκεντρῶσε τὸς ἱερεῖς τῶ κ' ὁ βασιλεὺς ἐβύζω-
 σε κ' τὸς διδάσκει εἰς τὸ ναὸ. Τα' λόγια τῶ
 ἔδιδαν φῶς κ' εὐνοίην ὀρθοδοξίας εἰς τὸς χριστι-
 ανούς.

Ὁ ἐπίσκοπος ἔλεγε: «ἐγὼ ἴχην τῶν ἁγί-
 ων, ἀλλὰ ὁ βασιλεὺς τὴν ἐξουσία»

Οἱ ὁμιλίες τῶ βασιλεῖς εἰς τὴν ἔσσημερο ἔχιναν
 δὲ καρπὸν υἱοθεσίας, μία τὴν ἡμέρα. Παράλλη-
 λα, ἔγραψε ἐβήνεια εἰς τὰς τῶν βασιλῆος.

Ὁ ἐπίσκοπος Ἀγκύρας Ἀθανάσιος θυκοφαντοῦσε
 τὸν βασιλεῖα, ὁ ἄγιος τῶ ἔγραψε: «Μὰ θεὸς δὲν
 φοβᾶμαι. περιφρονῶ τὸς ἀπειθεῖς θῶ, ἡ ἀκριβέ-
 αἱ θῶ εἰς τὴν πίστην με' παρηγορεῖ. εἶδαν ὀρθοδόξος
 κ' ἐπιβίβηθη δύνατὸ τῶς ἔκκλησίας, αὐτὸ εἶναι

ἄρκετὸ νὰ ληθμονίω εἰς
 ἀβουχίες θῶ». Τα' ἔτη 367-369 ἔχινε
 λόγῳ ἐλλείψεως τροφίμων, μεγάλη πείνα.

Πολλοὶ ἀπέθνησκον... κ' ἀρρώστους. Ὁ ποι-
 ῆν βασιλεὺς ἔβλεπε μόνον ἔχτιδα τὴν προβε-
 χῆ. τῶρες ἀγόκλυτες ἐπροβέχονταν γουσκηνῆς,
 καλοῦσε τὸς πτωχοὺς γὰρ περὶ κληρίους εἰς τὸς
 ναὸς. ὦρε κ' καὶ ἄλλο. Οἱ πτωχοὶ τῶς και-
 βάρεται ἦταν μία πληθὺ εἰς τὸ λαὸ, πωλοῦσαν
 τροφίμα πολὺ ἀκριβῆ. Οἱ πτωχοὶ κ' ἀρρω-
 βῶσι πωλοῦσαν θρεῖδόν, ὅλο τὸ ἔπιτι τὸς γὰ
 εἶνα κορμιάτι ψυφί. Ὁ βασιλεὺς, με' τὸ μα-
 βῆτο τὸν κυριζήσαν τῶ χτωποῦσε ἀνεχέιτα εἰς συνειδη-
 θῆς ὄλων. Τα' θυρία εἰς οἱ ἀβηλαχοὶ ἔμποροι, ἡφέρεσαν κ'
 ἔδιδαν ἐλεημοσίνες. Ἐνεργεῖα με' ἐπικεφαλῆς τὸν βασιλεῖα ἔτρε-
 χαν γὰ ἔρανο, ἀπὸ ἔπιτι δὲ ἔπιτι ἀπὸ ἀποδύκη δὲ ἀποδύκη. Τα'
 θυκεντρῶνων δὲ καταλιθῆς.. ἔκει δὲ θυβῆτα οἱ πεινασθέντοι
 κ' ἐτοιμοθάνατοι κατὰ χιλιάδες Ἰωντανύων. Πρῶτα τῶ πα-

ἔπιτι τὸν κυριζήσαν τῶ χτωποῦσε ἀνεχέιτα εἰς συνειδη-
 θῆς ὄλων. Τα' θυρία εἰς οἱ ἀβηλαχοὶ ἔμποροι, ἡφέρεσαν κ'
 ἔδιδαν ἐλεημοσίνες. Ἐνεργεῖα με' ἐπικεφαλῆς τὸν βασιλεῖα ἔτρε-
 χαν γὰ ἔρανο, ἀπὸ ἔπιτι δὲ ἔπιτι ἀπὸ ἀποδύκη δὲ ἀποδύκη. Τα'
 θυκεντρῶνων δὲ καταλιθῆς.. ἔκει δὲ θυβῆτα οἱ πεινασθέντοι
 κ' ἐτοιμοθάνατοι κατὰ χιλιάδες Ἰωντανύων. Πρῶτα τῶ πα-

Δια' κ' μετα' ὅλοι ἀδιακρίτως ἢ εἰδωλοχάτρεις ἢ ἑβραῖοι... ὁ Βαβίλειος ἐπὶ τὸν καταγορητό ἐρχάτοσαν ἐν γυατρῶν.

τῶν ἐποχῆ αὐτῶν τῶ ἁγίου, εὐχόμενοι τρεῖς ὁμίχες τῶ. Σὺχρηουίτακες! ὁ πλῆθος εἶναι δῶρο κ' μέγαν γιὰ τὸ καλὸ τῶ ἀνθρώπου. ὁ πλῆθος εἶναι διαχειριθῆναι τῶ πλῆθος.

Πρῆτα νὰ εἶδει κ' ὅχι μόνος τῶ ν' ἀπολαθῆναι.

καὶ ὁ ἄγος ἀρρωθῆναι θάρεια, ἀπὸ κριθὶ ὑπατιτείας. Τῶρα μὲ τὴν ἐπιβόλῃ τῶ, ὁ ἄγος

χὸς τῶ φθαίνει ἐκεῖ τῶ ἀδυνατεῖ τῶ εὐφρα.

τὸν-ἰόνιο τῶ 370 ὁ ἐπίσκοπος εὐεθῆος παρέδωθε τῶ πνεῦμα. ὁ Βαβίλειος πού ἄγος κῆνες πρὶν ἔκλασε τὸν θάνατο μιστῆρας τῶ, τῶρα φῖχτηκε ἐπὶ τὸν ἀνταγωνιστὴ γιὰ ὑποψήριος ἐπίσκοπος. Ἀρε. τῶ τῶν ὑπέλα, ἄλλοι βουδοῦσαν τὸς ἀρεθι-νὸσφρονες. Ἡ καθεῶρεια κινδύνωε νὰ παραδο-

θεῖ ἂν αἰρετικὸς ἢ ἀνικάνους. ὁ Βαβίλειος τῶ τῶ ἀπὸ τὸν Γρηγόριο Νάτιουτῆνο νὰ ἔλθει. οἱ ἀντιπαλοὶ ἔλεξαν:

«Ὁ Βαβίλειος εἶναι ἀρρωθῆς, πὼς δὲ λειτουργεῖ, πὼς δὲ ταξιδεῖ;»

ὁ πατὴρ τῶ Γρηγορίου Νάτιουτῆνο, ὁ χέρων Γρηγόριος τὸς ἀπὸντι-βε εὐβόχα: «Ὅλο μῖχάτε γιὰ τὴν ἀρρωθῆτα τῶ Βαβιλείου, ὡς ἔρωτῶ: «ἀδελφὴ δὲ ἔκλεψτε ἢ διδάσκω τὴν εὐαγγελίαν;»

ὁ υἱὸς ὁ Γρηγόριος ἐπὶ τὸν χωρηθῆκε, νὰ βουδοῦθε ἐπὶ τὴν ἐκλογὴ τῶ φῖχῶ τῶ; πὼς; Τῶ γράφει κ' ἐκτὸν τὸν καταγορεῖ.

«Μέχρι τῶρα Βαβίλειε, δὲ γυρίτῶ θυνετῶ, οἱ τελεωτῆες ὅ ἐνερχῆες δὲν μὲ φαίνονται βουαρῆς. Ἐφάλα ὅτι βουρῆσον ἐπὶ τὴν καθεῶρεια περὶ τὸς πῶνιντα ἐπίσκοπος. «Ἄν ἔρωτῶ δὲ μὲ καταγο-

ρεῖθῶν δὲ ἀπὸ κοινὰ βουρῆφροντα - ὡς παλαιὸι φίλοι - κῆναθε κῆφμα κ' ἐν δὲ ἄλλοις τελεωτῆ γυρίτῶ μὲ, παρα-τῶ δὲ, ὡτῶ δὲν εἶναι γιὰ βεῖνα. «Λόχοι ἀκαίροι, ἀψυ-χολόγητοι. ὁ Βαβίλειος τῶ τῶ βουδοῦθα ἀπὸ τὸν πα-τῆρα τῶ Γρηγορίου. Ἐκείνος καλεθῶ τῶ γιὰ τῶ Γρηγο-ριο κ' τῶ εἶπε νὰ γράφῃ γράφμα, ὡς προκεῖ τὸς τῶς καθεῶρειας. ὁ πατὴρ ὁμίχῃ κ' ὁ υἱὸς ἔρωτῶ»

Ὁ ἄγος ἰόνιο τῶ 370 ὁ ἐπίσκοπος εὐεθῆος παρέδωθε τῶ πνεῦμα. ὁ Βαβίλειος πού ἄγος κῆνες πρὶν ἔκλασε τὸν θάνατο μιστῆρας τῶ, τῶρα φῖχτηκε ἐπὶ τὸν ἀνταγωνιστὴ γιὰ ὑποψήριος ἐπίσκοπος. Ἀρε. τῶ τῶν ὑπέλα, ἄλλοι βουδοῦσαν τὸς ἀρεθι-νὸσφρονες. Ἡ καθεῶρεια κινδύνωε νὰ παραδο-θεῖ ἂν αἰρετικὸς ἢ ἀνικάνους. ὁ Βαβίλειος τῶ τῶ ἀπὸ τὸν Γρηγόριο Νάτιουτῆνο νὰ ἔλθει. οἱ ἀντιπαλοὶ ἔλεξαν: «Ὁ Βαβίλειος εἶναι ἀρρωθῆς, πὼς δὲ λειτουργεῖ, πὼς δὲ ταξιδεῖ;» ὁ πατὴρ τῶ Γρηγορίου Νάτιουτῆνο, ὁ χέρων Γρηγόριος τὸς ἀπὸντι-βε εὐβόχα: «Ὅλο μῖχάτε γιὰ τὴν ἀρρωθῆτα τῶ Βαβιλείου, ὡς ἔρωτῶ: «ἀδελφὴ δὲ ἔκλεψτε ἢ διδάσκω τὴν εὐαγγελίαν;» ὁ υἱὸς ὁ Γρηγόριος ἐπὶ τὸν χωρηθῆκε, νὰ βουδοῦθε ἐπὶ τὴν ἐκλογὴ τῶ φῖχῶ τῶ; πὼς; Τῶ γράφει κ' ἐκτὸν τὸν καταγορεῖ. «Μέχρι τῶρα Βαβίλειε, δὲ γυρίτῶ θυνετῶ, οἱ τελεωτῆες ὅ ἐνερχῆες δὲν μὲ φαίνονται βουαρῆς. Ἐφάλα ὅτι βουρῆσον ἐπὶ τὴν καθεῶρεια περὶ τὸς πῶνιντα ἐπίσκοπος. «Ἄν ἔρωτῶ δὲ μὲ καταγο-ρεῖθῶν δὲ ἀπὸ κοινὰ βουρῆφροντα - ὡς παλαιὸι φίλοι - κῆναθε κῆφμα κ' ἐν δὲ ἄλλοις τελεωτῆ γυρίτῶ μὲ, παρα-τῶ δὲ, ὡτῶ δὲν εἶναι γιὰ βεῖνα. «Λόχοι ἀκαίροι, ἀψυ-χολόγητοι. ὁ Βαβίλειος τῶ τῶ βουδοῦθα ἀπὸ τὸν πα-τῆρα τῶ Γρηγορίου. Ἐκείνος καλεθῶ τῶ γιὰ τῶ Γρηγο-ριο κ' τῶ εἶπε νὰ γράφῃ γράφμα, ὡς προκεῖ τὸς τῶς καθεῶρειας. ὁ πατὴρ ὁμίχῃ κ' ὁ υἱὸς ἔρωτῶ»

φει. : « Είμαι ποιητών μικρού ποιητιού, αλλά
 η χάρις τῷ θεῷ δέν ἔχει ἄρα. Τα' θαύμα-
 να κ' οἱ ἁγῶνες μὲ γὰ τῶν Ἀγνεία μου
 χάρισαν πέρα. Τώρα δὲ τῶν ἀκούετε.
 Ὁ ἐπίσκοπος εἶναι γύχνος τῆς -εὐαγγελίας.
 Ἡ καθαίρεια εἶναι τὸ κέντρο μας, ἡ μητε-
 ρα ἐκκλησία! Εἶμαι ἄρρωτος κ' δέν μπο-
 ρῶ νὰ ἔλθω, ἡ γυνὴ μὲ εἶναι γὰ τῶν
 Βαβίλειο. Κι' ἄλλος καλὸς ἔχετε, τὰ
 αὐτὸς εἶναι πάνω ἢ π' ἄλλος. Τὸ χέρι μὲ, τὸ
 καθοδηγῶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα εἰς τὸν Βαβί-
 λειο. Ὁ ἀρῶνας εἶναι γὰ
 Ἰωὴ ἢ Ἰάνατο ...

« ἔγραψε γράμμα κ' εἰς τῶν ὠθε-
 βιο Σαμοβίτων κ' τῶν Τιτωῦθε νῆρθε εἰς τὴν καθαίρεια!
 Αὐτὸς ἦρθε, φλοχρός, ὀρθόδοξος, δυναμικὴ παρθεία.
 Οἱ Ὀρθόδοξοι πῆραν ἰάρος... Ὁ πατέρας Γρηγόριος
 εἶπε εἰς τὸν γυνὴ τῶν Γρηγόριο. «θα' πᾶω εἰς τὴν καθαί-
 ρεια, ὡς ἐτοιμάσθω ἡ μητέρα σου κ' ἡ ἀδελφὴ ὅς
 τὸρχονικὰ εἶνα μικρὸ κρεθθῆτα θῶν φορεῖο, θαίτε
 τὸ εἶναι ἁμαζα, δὲ δὲτ δὲ πᾶω κατὰ...
 Ὁ γέρον ἐπίσκοπος βιγῆ-βιγῆ... ἔρθεθε!...
 Ὁ λαὸς τῶν ἀποδέχτηκε! Πομπὴ ἐπιθητικὴ!...
 Σειπτεφθριος τῷ 370 ἡ σύνοδος ἐψηφίσε τῶν Βαβίλειο.
 Πρῶτος τῶν ἐπισκόπων πῶν χερσὶν ἔθηκε τῶν Βαβίλειο
 ἦτο ὁ Γερῶν Γρηγόριος. Τώρα ὁ Βαβίλειος εἶναι μητρω-
 ποίτης καθαρείας! Ἡ νίκη τῶν Ἁγῶν Πνεῦμα τῶν
 Ὁ Γρηγόριος δέν ἦρθε νὰ εὐχαρεῖ τῶν φίλο του...
 Τὸ ἔγραψε δὲ ἰάρθε, δταν εἰσταταίθεν οἱ καταίχοροι...
 Ὁ Βαβίλειος παραπονιζοικε... Ὁ Γρηγόριος δ' αὐτῶν τῶν
 ἐπιστολῶν τῶν ἀπαντᾶ δὲ δέν ἰάρθε...
 Ὁ Βαβίλειος χρεατῶταν τῶν Γρηγόριο γὰ Πρωτοβύ-
 κηλο κ' ἐπειδὴ αὐτὸς δέν δεχόταν, Ὁ Βαβίλειος
 τῶν καταίχορε γὰ ἁδιαφορίδ!

Τότε ὁ Ἀρειανισμὸς κυριαρχοῦθε. Οἱ περιβ-
 ούτεροι Ὀρθόδοξοι εἶχαν ἐξοριθεῖ. Ἡ Ἀλεξάν-
 δρεια κ' ἡ καθαίρεια, ἔμεναν προτιπῆσαι
 Ὀρθοδοξίας. Ὁ Μῆγος Ἀδωνάσιος
 75 ἔτων κ' ὁ Βαβίλειος 40 ἔτων.
 Ὁ Μῆγος Βαβίλειος, τῶν εἶνα τῶν

-16- τὸν θεὸν γὰρ νὰ δώσῃ λύσι. Προχώρη Ἀθανάσιε, γνω-
ρίσω τὴ λέξη. ἔβου θὰ μᾶς ὀδηγήσεις, γὰρ ὁ θεὸς ἔβει-
να ὀδηγῆ, ἐβείνα φωνάτῃ περιβόητο ἀπ' ὄχθῃ.

Τὴ ἔχε ὁ μέγας βίβλος τῆς ὀρθοδοξίας Ἀθανάσιος περιβό-
ητο; Πολλὰ πᾶ ἔνῃ γρηγορίτῃ ἔφῃς!. Μᾶς ἀρκεῖ αὐτᾶ
τοῦ συμφωνοῦ ὁ βασιλεὺς: ἀχάτῃ κ' πόνο γὰρ τῶν ἐκκλησιᾶ,
δουλοῦ γὰρ τῶν ἐκκλησιᾶ, ἀροβίωθι ἐστὶν ἑκκλησιᾶ!.

Αὐτὸς ἔνῃ ὁ μέγας Ἀθανάσιος. Ὁ μῶς τὴ ἔχε συμφωνοῦ;
ἐν τῶν Ἀνωχῆα ἰσάρχῃ ἐχίθη. ὁ ἐπίσκοπος τῆς ἀγ. Μεγε-
τίος ἦταν ἐξορίστος, οἱ δυσκοὶ βουλοῦσαν τὸν

Παύλινο νὰ γίνῃ ἐπίσκοπος ἐστὶν ἴδια πόλῃ,
ἢ δὲ ἔχε διαβρωθεὶ λιγώτερο ἀπὸ τῆς
ἀνάτολῃ. Γι' αὐτὸ ὁ βασιλεὺς ἔγραψε
ἐπὶ ἑκκλησιᾶ τῆς δὲ βίβλος, περιγράφοντες
τῆς γρηγορίτῃ ἐπὶ τῶν ἐπίσκοπο Ῥώμης τῶν
δαίμων. ἢ εὐδοῦ δὲν ἀιδανότατο τῶν ἰβειθμόν,
τῆς Ἀνωχῆας κ' γυνικᾶ τῶν κίνδυνο ἐν τῶν ἀ-
νάτολῃ.

ὁ βασιλεὺς ἔγραψε ἐπὶ τῶν Γρηγορίο τῶν
Νατιανῶν, νὰ ἔρθε ἐπὶ βουλοῦσα, νὰ ἔχει τὸ προ-
βιθία, πρὸς τὸν θεὸν ἐβου, τῶν ἔγραψε, ἔχι
ἐβου, ἔβου ὁ θεοῦ μῶς, τὸ ἄγιο πνεῦμα λαλεῖ με' τὸ ἐβου-
μα ἐβου, ἔβου νὰ δώσῃ πόνο θὰ βὲ ἰτακόβου. (ἐπιβόλῃ 71)

Σύντομα ὁ Γρηγόριος πῆρε τὸ ἐβόλο γὰρ τῶν καθεύρεα.
ὁ βασιλεὺς θιάχῃς δώκει ὀρθοδοξία, συμφωνοῦ περιβόητες. θεβη-
λῶν ὁ ἀρειανοὶ ἐκκλησιᾶς, ὁ ἄλλο νὰ φόνεβαν τῶν ἑρέα

ὁ θιάχῃς ἔβου ἐστὶν καθεύρεα τῶν ἐπαρχο
Μόδεβου με' ἐβου. Διέταξε ὁ Μόδεβος κ' ἐ-
φῆκε τῶν βασιλεῖο ἐπὶ δικάτωριο, ἔβου τῆ
νύχτα ὁ ἄγιο προβουχόταν. Δεκέμβριος 371

- Μόδεβος: - βασιλεῖ, πῶς τὴ λήμῃς νὰ περι-
φρονήβῃς τῶν βασιλεῖα;
- βασιλεῖος: - Πᾶ ποῖον ἐβόλο κατωγο-
ροῦμαι;
- Μόδ: - Δὲν ἔχεις τὸ ἴδιο πιβτεῖν
με' τῶν βασιλεῖα.

- βασιλ: Ὁ θιάχῃς
προβουχό τῶν χρι-
στῶ βᾶν κῆβῃμα,
ἐβου προβουχό τῶν
γῖο βᾶν θεῶ.

Μοδεστ: Εμείς που πιστεύουμε τα ίδια με το Βαβί-
λέα, τι είχατε;

Βαβίλ: Τιποτα, δύο προβάτιστα τέτοια πράγ-
ματα..

Μοδ: - Δεν είναι επάδαιο να μας έχεις φι-
λως;

- Βαβίλ: - Είδετε επάρχοι ισχυροί, μά δεν είδατε
πιο βεβατοί απ' τών θεών . ο χριστιανισμός δεν φαίνεται
απ' τα αξιομάτα, αλλά απ' τών πίβω των προβώπων

- Μοδ: - Δεν φοβάται, λοιπόν, τών εξοθία μου;

- Βαβ: - και τι μπορείς να μου κάνεις;

- Μοδ: - ενα απ' τα πολλά που έχω βάλω εξοθία με

- Βαβ: - Ναι τ' ακύβω..

- Μοδ: - εξοθία, δηλώσει περιθείας, θάνατος

Βαβ: - Με τιποτα άλλο φοβήσε με, αυτά δε
με νοιάζον..

Μοδ: - Πως; Δεν φοβάσαι;

Βαβ: - Εκτός απ' τού τριητένα παχιόρχα με κ'
κερικά διθχία δεν έχω τιποτα άλλο να δηλώσεις,
να μου πάρεις, δησ να με πάτε εξοθία,
είναι τώπος τώ θεώ, έχω δεν έχω διμώ με τώπο, είμαι πάροικος
βαβωνιθάρια; τώ αθύνωκό βώμα με ένα χώπημα τυχέω-
νει, με απειχίς με θάνατο, είβω ο εώρχέτης με, αυτό πο-
δω κι έχω να φραίσω γρηγορώτερα τώ θεώ.

Τώ θηριο (τώ επάρχος) νικώθηκε απί
των άφώζητα

- Μοδ: κανίς μπροτά με, μέχρι τώρα
δεν ήμινε έτθι με παρηβία..

- Βαβίλ: - Γιατί ποτε δεν θυνάντιδες

άηθινό επίθκοπο, όταν κινδυνώη ή πίβω των θεών, τότε πε-
ριφρονήμε τώ πάντα κ' άηθαχάτθμε αίνων. "As ακούβει ο βα-
βίλως ότι δεν θα δίχθω τών κακοθία, έβω κι αν απειχίσεις
χαρότερα. (ο Μοδεστως έκανε νόημα τώς φράσς να τών
αφίθου έλεύθερο) .. ο βαβίλως έήχθε νικητής, ο Γρηγόριος
ο φίλος των τών χαρτίθβε πρώτος. τών έποθίμ ο Μοδε-
στως εώπε των θωθία Ουάηη : " Νικώθηκε απ' τών βαβίλως,
δεν φοβάται απειχίς ... " ο Ουάηη έδωθε έντολή να ήμ χρη-
θιμοποιήθον θία, δεν άλλαζε πίβτω ο βαβίλως, μόνο ταττικη ..
θπως τώ θίδερο, βτω φωταί λυθίται, αλλά μένει θίδερο . !!
Δεκέμβριος τώ 371 . Μέχρι τότε χριστώχωνα κ' θωφάνειαι

-19- Εόρταζαν στις 6 Ιανουαρίου. Ο Ουάχης πήρε των ανθρώπων των Έκτων Ιανουαρίου με δουροπορία πήγε στο μητροπολιτικό ναό. Στάθηκε δίπλα στην αράχια πύλη να δώσει πρόβφορο κ' ναύμα. κανείς ιερώς ή διάκονος δεν τα έπαιρνε. Ο Ουάχης λυγίσε, τα γόνατα τ' αλθικαν, ένας ιερώς των κρατιβε άη' τ'ο χέρι, παραλίγο να πέθει κάτω. Τα δώρα πήχαν στο τέρο βάρμα. Ο Βαβίχως έκανε νύφια κ' ο διάκονος πήρε τα δώρα τ'ο κακοδόξο Ουάχη. Ές τ'ο τέλος τ'ης θ. Λειτουργίας συνομιλήσε ο Βαβίχως με τ'ον Βαβίχως. Τι έβπαν δεν χωνεϊτόμε. Οι ειωχμοί πάυτως των Ορθοδόξων λιχόβτεφαν. Τώρα έτοιμάζεται τ'ο διατάγμα έφορίας για

των Βαβίχως. Λίγο πριν υπογράψει ο Ουάχης, τ'ο παιδι τ'ο, ο μικρός Γαράτης καυχόταν με τ'ο πνεύμα.

Οι ιατροί... τίποτε δεν μπορούσαν να προφέρουν. Η Βαβίχως βα Δομνίτη χεφατη Ιλιψι.

Ο Ουάχης έκαχίσε των Βαβίχως ο Βαβίχως πήγε στο οίκημα τ'ο έβανε ο Βαβίχως ο οικογένεια τ'ο παιδι άμεθως καχυτέρωσε.

Τ'ος έπτε να τ'ο βαπτίζον.

Ο Ουάχης παραβύθηκε άη' τ'ος αλχοκόλακες κ' εταν άρειανόφρων ιερώς έβαπτασε τ'ο Βαβίχως, άπέθανε.

ζύνταρα... κ' ο Μοδέβτος άρρωβίτωσε θαρύακι.

των επίσκοπο Βαβίχως... ο οποίος των ετραπένθε με τ'ων προβωχί τ'ο... ο Μοδέβτος χινίται ελθίμων κ' θουθεϊ των εκκλιβία (επιβωχί 104). Των περιόδο αλτι (372 έτος) ο Ουάχης εκκλιβία έτικε παλ, δε ναο που λατ'οργ'ε ο Βαβίχως

Ο Ουάχης δωρίσε πολλά κτήματα τ'ο για τ'ων περιθαλψι παρχών κ' άρρωβίων. Οι Άρειανοί καταφέρων με θυχοφαντίες να πηδ'ον των Ουάχη να έφορίση των Βαβίχως. Μόλις θήλμε να υπογράψη, τρεις φορές νό κάλαμος, έβίπαθε, κ' χεμίσε φόβο. Η έφορία δεν θα χινη ποτε

π'αδ'ον. Διαβρεσε τ'ων επαρχία στα δύο, η μία με πρωτύωβα των καυάρεια, η άλλη με τ'ων προδανδ'ο. Ο Άνθιμος επίσκοπος τωνων έτο Αίρετι-

κος με τ'ους φίλος τ'ο, έκαναν συνόδους κ' αποφάβιταν χωρίς τ'η χωνίη τ'ο Βαβίχως. Ο Βαβίχ. διακαρτωβήθηκε παντ'ο

Το μόνο πώ ἔχνε ἡσο να' ἀν-
 τικατασταθεῖ ἡ Ποδοκωδός με τὰ
 Τυάνα. Χειροτόμησε ὁ Βαβίλει-
 ος τὸν φίλο τὸ Γρηγόριο Νυτι-
 ανηνό ἐπίσκοπο Σαβίλων, μετα-
 ζῦ καθαρείας κ' Τυάνων κ' τὸν
 ἀδελφὸ τὸ Γρηγόριο, ἐπίσκοπο εἰς
 τὴν Νύββα, κοντὰ εἰς τὸν Ἄλυ πο-
 ταμό. Ὁ φίλος τὸ δέν πάχε κα-
 θόχθ εἰς ἐπίσκοπή τῶ, τὸν κατα-
 γόρησε ὅτι εἶναι ἀπαίδεωτος, ὅ-
 τι ἀγνοεῖ τὴν ἐκκλησιαστικὴν κα-
 τάστασι. Ὁ Γρηγό-
 ριος, πάντα τὸ ἴδιο
 ἀνταδρόσε, ὅταν τὸ ἴ-
 τῶ βῶν ἡ ἀναγὰθει
 Σραβί. Ἀπὺντιθε:

« Βαβίλειε, κῶνε ὅτι
 ὠραῖο μπορεῖς. Ἐμέ-
 να ὁ μὲν ἀφθεῖ με
 εἰς τὴν ἡβουχία με »

Ὁ Βαβίλειος θεθαῖβτι-
 κε τὴν ἀπραξία τὸ
 Γρηγορίου, ὁ Γρηγόριος
 ἀναγνώρισε ὅτι ὁ Βαβίλειος

ἐνέργει πρὸς τὸ εὐμπερὸν τῆς Ἐκ-
 κλησίας. ὅταν διαμαρτυρήθηκε
 ὁ Γρηγόριος γὰρ τὰ Σαβίλια ὅτι εἶ-
 να ἄθλιο χωριό, ὁ Βαβίλειος ἔγρα-
 ψε. « Τὰ Σαβίλια θὰ γίνον

ἔνδοξα ἀπὸ τὸν Γρη-
 γόριο κ' ὄχι ὁ Γρη-
 γόριος ἀπὸ τὸν
 τὸ ἴπο. Αἰτὰ ἔχνε

τὸν ἀνοιξί τὸ 372
 ὁ Γρηγόριος τὸ 379
 πάχε εἰς τὴν κωνσταντι-
 νουπόλιν κ' εἰς τὴν

ἑσπέρην τὸ 381 ἔχνε Ἀρχι-
 ἐπίσκοπος. ὁ Βαβίλειος ἔγραψε ἐπιβόλη
 εἰς τὴν Αὐτοκράτορος Θεοδοσίου.
 ἔγραψε παλὶ εἰς τὸν Μ. Ἀθανά-
 βιο. Ζηταεῖ ἀπὸ τὸν Αὐτοκράτορα
 νὰ ἀντιμετωπιθῶν με
 ἐνώσο τὸς ἀρετικῶς.
 Με τὸς ἐπιβόλη 113, 114 πρὸς
 τὸς πῖβως τὸς Τυρέθ προτεί-
 νει δύο εἰς ἐνότητος : α) Νὰ
 διαχθῶν τὸ σύμβολο πίστεως
 τῆς Νικαίας κ' β) νὰ ὁμολο-
 γηθῶν ὅτι τὸ ἉΓ. ΠΝΕΥΜΑ δέν
 εἶναι κτίσμα. ὅταν οἱ ἀ-
 ρετικοὶ κατέλαβον ἑξουσιαστικὴν
 τὴν κεντρικὴν ἐκκλησίαν καὶ θα-
 ρείας, ὁ Βαβίλειος πῆχε εἰς κων-
 σταντινούπολιν, κ' ἔλαβε γραπτὴν θα-
 βιλικὴν ἀδείαν νὰ δικάσῃ τὸν ὁ-
 πόλυτο. ἔπειτα εἰς τὸς ἀρετικῶς
 νὰ ἐξέλθῶν κ' νὰ θυραχθῶν τὸν
 Δύρα, ὅποιος με προβουχί τὴν
 ἀνοιξί, εἰς τὸν νὰ ἀνήκει.
 Οἱ Ἀρειανοὶ τρεῖς ἡμέρας προ-
 βουχουτο κ' οὐδὲν καταρθεῶν
 ὁ Μ. Βαβίλειος ἑνώπιον πάντων
 ἐκκλησιαστικῶν τὸν Δύρα κ' εἰπὼν
 τὸ : « Ἐλόγητος ὁ
 θεὸς τὸν χριστιαν-
 ῶν εἰς τὸς αἰῶ-
 νας », εἰς οἱ ἀ-
 λυσιδὲς συνήτρι-
 βουσαν κ' ἀνοιξάν
 αὐτομάτως αἱ Δύραι
 τὸ Δύρα αὐτὸ
 εἰσέρταται ἡ ἐπιμ-
 γία τὴν 19 ἰανου-
 αρίθ. ὁ ἄγιος
 Βαβίλειος εἶχε εἰς τὴν
 ψυχὴν τὸ τὸ πῶρ

20- τῶς χαρίτος . Οἱ ἐχθροὶ
 δὲν γινώσκουσι ὅτι αὐτὸ τὸ
 πῶρ , τὸ φῶς δὲν εὐθύνει ποτὲ .
 τὸ 372 ἀρχισὲ τῆς διμεγίστης
 ἑνὸς μεγαλοῦ οἰκοδομικοῦ συγ-
 κροτήματος . ἔπειθε τὸς πλο-
 γίους κ' ἔδωκαν ἐπιφοβούμενοι,
 οἱ πτωχοὶ πρὸς τὴν δουλοπῆ-
 στῆ μεταφορά τῶν ὑλικῶν .
 οἱ κτίστες ἔχουσαν ..

ἔτσι μετὰ μεγαλὸς ναὸς , γι-
 ρω-χύρω κτίρια .. Ἐπὶ τῶν
 σήμερα τοῦ λέγεται ἡ ἐπιταγή-
 ματακαὶ ἐχορῆσα ἡ γὰρ ἡ μαθαίνων
 οἱ ἄνθρωποι τῶς τέχνης .
 οἱ συκοφαντῆς συνῆχθησαν τὸ δια-
 βοηκὸ τὸς ἔργα .

Ἡ «Βασιλευσίδα» ὁ μὲν προ-
 χωρῶσε !.. εἰς τὴν 94 ἐπι-
 στασίς ὁ ἅγιος περιγράφει τῶν
 ἀρχόντων τὸ τῶν τὸ ἔργο τὸ
 μέγα αὐτῶ !

Συναντήθηκε μετὰ τὸν ἐπίσκοπο
 Ἐωστάδιο Σεβαστίας κ' τὸς ἔπε-
 ἠ Ἄν ἀποχρησθῆς τῶν ὀρθόδοξο ἔργῳ, δὲν ἐπικοινωνῶ
 μετὰ τῶν ἁγίων, ὅτι κ' νὰ λέγῃ . Ἄν πιστῶς
 διαφορῶν, δὲν ἴσχω καρτὴν εἶναι μετὰ
 ἁγίων . ὁ γερμανο-Ἐωστάδιος ἀναβρῶσε .

πιστῶς ὅτι ὁ γιὸς ἔχει ὁμοίαν οὐσία
 μετὰ τὸν Πατέρα ἀλλὰ εἶναι κατώτερος
 ἢ τῶν ἁγίων συνῆχθησαν κ' τῶν ἐπομένων ..
 ὁ Ἐωστάδιος τὰ ἔδωκε ἄλλο κ' ἔταν ἡμεῖν
 ὀρθόδοξος . μετὰ πύχθῃ τῶν Νικόπολι .

ὁ ἐπίσκοπος τῶν Νικοπέδων Θεόδωρος
 μετὰ τὸς πύχθῃ τῶν δὲν ἤθελε νὰ
 ἐπικοινωνῆται μετὰ τὸν Βασιλέα γὰρ
 τὸ θέμα τῶν Ἐωσταδίου, ἐν κ'
 ὁ Βασιλεὺς τῶς θεούωνε ὅτι ὁ Ἐωστάδιος δὲν ἀπογράφει ὁ-
 μολογία ὀρθόδοξῃ πιστῶς . ὁ Θεόδωρος ἔλεγε ὅτι ὁ Ἐωστά-
 διος ὀρκίστηκε ὅτι δὲν πῶς δὲν συμφωνῆται μετὰ τὸν Βασιλέα .

Ἄρα ἔμενε κακόδοξος . ὁ Θεόδωρος τῶν ἐκείνη . Κατηγορῶν-
 τας .. ὁ Βασιλεὺς ἀποχρησθῆναι συνῆχθη νὰ περιοδῶν τὸν Ἄρθε-
 (συνῆχθη ἔκω δεξιά)

νὰ , παρὰ τῶς
 συκοφαντῆς
 κτίστες παρ-
 λα . Πέτυχε
 νὰ ὁμονοῖται
 τὸς ἐπίσκοπος
 τῶς περιοχῆς
 πῶ ἔδωκε διουρ-
 μένοι . ἔφθασε εἰς τὰ Σαμό-
 γατα κ' παρεχρησθῆκε ἀπὸ
 τὸν ἐπίσκοπο τῶς περιοχῆς,
 τῶν Ἐωστάδιο, μένοντας δι-
 στες ἡμέρας μετὰ τῶν .

Σε μία συνάντησι Γρηγορίου
 Θεολογῆ μετὰ τὸν Βασιλέα,
 ἔταν ὁ Γρηγόριος τὸν
 προκαλεῖται νὰ
 εἴπῃ

κατηγορῶν-
 τας .. ὁ Βασιλεὺς ἀποχρησθῆναι συνῆχθη νὰ περιοδῶν τὸν Ἄρθε-
 (συνῆχθη ἔκω δεξιά)

Γράφει επίδοξή σοῦς Νεοκαλαβαίτης τὸν λόγ^ο-23-
 ρα τὸν ὁποῖο ἔρθε . Αποκαλύπτει τὴν κακοδο-
 ξία τοῦ ἐπίσκοπου κ' τῶν συνκλήρι, ὅτι ἀρ-
 νοῦνται γιὰ τὸν κύριο τὸ ὄνομα „Μουουχενσί“
 ἕως τῶς ἑμπλάτης-λεχί- δὲν ἀποκαλύπτεται ὁ θεός.
 Σὲ ἀκαθάρτο καθρέπτη δὲν βλέπομε !..

Τὸν ἀδελφὸ τὸν Γρηγόριο Νύβης τὸν ἐκδρο-
 νιστὰν μὲ ψεύτικες κατηγορίες ὅτι ἔκανε κατὰ χρι-
 στὸν τὰ οἰκουμηνικά τῆς ἐπίσκοπίας αἰ.

Οἱ κακοδοξοὶ κατηγοροῦσαν τὸν ὀρθοδόξον πὼς δι-
 δάσκων τὸν γιὸ ὁμοούσιο μὲ τὸν πατέρα κ' εἶναι ὑπό-
 στασι. Τὸ αὐτὸ ἦταν ἡ διδαχὴ τῷ κίρκετικῷ Σαβελλιῷ ἀπὸ
 τῶν 3^{ου} αἰῶνα. ὁ Μ. Βασίλ. θεολογῶν ἔλυσε τὸ πρόβλημα

αὐτὸ κ' εἰς τὸ ἔργον δαί χίνει συνείδησι
 ὅτι εἰς τὴν θεότητα ἔχομε μίαν οὐσίαν
 ἑξ ἑπτά ἀποστάσεις . ἕνα πα-
 ὄ Μικόλαος, ὁ Γεώργιος ἔχον κοινὴν
 τὴν ἀνθρώπιν, πικραλλοχὰ ὅμως κα-
 ἀπ' αὐτῶς ἔχον προσωπικὰ χαρακτηριστι-

τῆς Ἐκκλησίας
 (κύβι)
 ραδύθηκα !
 τὴν κύβι
 δένος
 κα'.

ἕως τὸ βιβλίον τοῦ Μ. Βασ. ἀπερὶ Ἁγίου
 ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ Διαβάτω ὁ πιστὸς κ' βλέ-
 πει τὸ θαῦμα θεολογίας κ' συγγραμμικῆς
 τῆς κλήσης. Γράφει παρὶ τῶν εὐσεβί-
 δων ἀπολογητικῶν γιὰ τὴν κατηγορίαν
 ὅτι ἔβαλε τὴν οὐσίαν τοῦ κόσμου εἰς τὸν
 ἴερο κῆρον τῆς θεολογίας . Ἐ' αὐτῶν

τῶν ἐπίδοξῶν τῶ (κίρκετ. 223), αὐ κ' προσωπικῶ χαρακτήρος, ὅμως
 εἶναι χριστικῶ ἐνδιαφερόντος . Ἐξήκει ὅτι ὁ θεὸς τὸ χάρισε τὴν
 προκοπὴν εἰς ἀνάστασιν κ' τὴν παραδοξίαν τοῦ εἰς Γρηγορίου Νεοκαλα-
 βαίτης τῷ δευτεροεργῶ πὸ ἦταν ἀπὸ τὴν αὐξήσασθαι εἰς γυνὴν
 τῆς ἀκρότητας. Ὅπως κ' τὸ δένδρον ποὺ μεγαλύνει αὐξάνει χωρὶς
 νὰ γίνῃ ἄλλο εἶδος δένδρου. Ἀρχεὶς τῷ ἔτος 376 γράφει εἰς
 ἐπίδοξον 233-235, τότε πῶ ὁ ἀντιπρόσωπος τῷ θεοκλήτῳ ἀγωνιστῶν
 νὰ γκρεφίσαι τὴν ὀρθοδοξίαν ἀπ' τὸν Πόντον κ' καππαδοκίαν. Ἐ' αὐτῆς εἰς
 ἐπίδοξον ὁ Ἀμφιρόχιος ἰκονιδ' ἀρχεὶς τῷ 376 γράφει εἰς τὸν Βα-
 σίλειον μὲ ἑρωτικῶν γιὰ τὴν οὐσίαν ἀποστάσεις θεῶν . Ὁ ἄγιος
 ἀπαντᾷ ἀναγκαστικῶ γιὰ τὸ κατ' εἰκόνα, ἡ τὸ νοῦ, γιὰ τῶς λό-
 γιστικῶν, ἡ τὸν θεὸν φωτιστικῶ. Ἀπαντᾷ εἰς
 τὸν ἐρωτικῶν : „εἶναι δυνατὴ ἡ γυνὴ
 τῷ θεῷ;“ ἔπειτα ξεχωριστῶν
 τῶν θεῶν οὐσίαν ἀπ' τῶν ἀκτιστῶν

ένέρχεται τῷ Θεῷ..

ὡς τὸ βιβλίον: ἀκα-
τα' ἑνωρίσθαι ὁ
ἀγίος Θεοφάνης ὅτι
τα' θεῖα ἰδιώματα

εἰσκρίνονται ἀπ' αὐτῆς θεῖα ἰδιώματα.

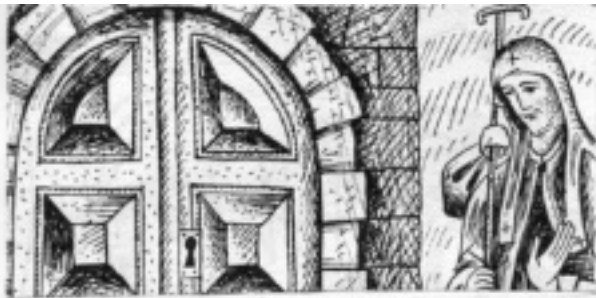
Αὐτὸς πῶς ἰσχυρίζεται ὅτι γινώσκει
θεῶν, ἔχει ἀγνοία τῷ Θεῷ. Τὴν αὐτὴν
αὐθία εἶναι ἢ ἀκαταλληλία τῆς. οἱ θεῖοι
ὄντες ἐνέρχονται «κατέρχονται» εἰς τῶν ἀνθρώ-
πων, κ' ἡτερόχρητος ὁ αὐτὸς γίνεται «κατὰ χάριν»
θεῶν (ἀγαπάτεται). Τὸ ἔτος 376 οἱ ἑσσηνοὶ
τῶν κίρρετικῶν κορυφώθηκαν, πολλοὶ ἐξορίσθηκαν,
ἐκατομμύρια.. Τῆς ἀνομιῆς ἀρχὴ τῆς ποικιλοφροσύνης
τοῦ περιόδου, ἐπιβουλῆς κ' ἐπιβουλή τῶν Ὀρθοδόξων.. Ἐπὶ
Νικόπολι κ' ἐπὶ Συρία, τὸ κακὸν ἔχει παραφύσει, διωγμοί, ἀνατροπὴ
Ὀρθοδόξων, κρατικὰ ὄργανα μετὰ τῶν καθολικῶν κίρρετικῶν ἐπετίθησαν
ἐπὶ μοναχῶν.. Τὸς ἰδιώταις, ἔκδοσαν κ' κάποια ἀδικητήρια.

ὁ ἀγίος τῶν παρηγορῶν λέγουσας ὅτι αὐτὰ εἶναι
μαρτυρικὰ στεφάνια κ' νὰ παρακαλῶν τῶν θεῶν νὰ
φέρει τὴν εἰρήνην. Γράμματα εἰρδανῶν ἐπὶ τῷ ἀγίῳ
ἐπὶ πάντων. Ἀπὸ τῶν Διόδωρο Τυροῦ, κ' τῶν ἐπιφά-
νια ἐπίσκοπο Σαλαμίνος Κύπρου, ὁ ὁποῖος Τυροῦς βοή-
θησεν γιὰ τὰ θεολογικὰ προβλήματα τῆς περιοχῆς.
ὁ ἀγίος τῷ ἔγραψε κ' ἡτ' ἀρνητικὰ παρηγορῶν τὸ
βωδῶν. Δὲν ἴδωθε ἀπ' αὐτῶν ὅπως ἐπὶ πρόβλημα τῆς
ἐνανθρωπήσεως τῷ Κυρίῳ. ὁ Βαβίλειος δὲ ἔδινε τὴν
ἐκτίμησιν ἐπὶ ἄλλοις, ὅπως κ' αὐτὸς τὴν παρελάθει ἐπὶ
τῶν μέγα Ἀθηνῶν. Αὐτὸ πᾶσι δίδεται ὁ Βαβίλειος
νὰ θεολογήσῃ.. τὸ ἔκανε ὁ ἀγ. Κύριλλος Ἀλεξανδρεί-
ας κ' ἐπέκρινε ἢ Δ' ἀγία Οἰκὸμ. Σύνοδος (451)

ὁ Ἀπολιναριὸς ἐπίσκοπος Λαοδικείας τῆς Συρίας ἐπέκρινε
τὴν καθολικὴν τῶν.. Ἀπεστραγγμένοι ἐπίσκοποι τῶν Βαβυλωνίων πᾶσαν ἐπὶ
Λαοδικεία κ' ἔκδοσαν τῶν κώδικα τῶν κινδύνων εἰς τὸς πέντε.

Χειμῶνας τοῦ 378, Δεκέμβριος! ὁ ἀγίος μόνο λίγα θύματα
ἔθετο ἐπὶ ὁμαλίᾳ τῶν καίνε.. Μὲτα' κατὰ κοίτης. Δύο ἀγα-
θοὶ κληρικοί τοῦ τῶν φρόνιζαν. κληρικοί, μοναχοί, λαϊκοί
ἔπρεξαν νὰ τῶν δοῦν γιὰ τελευτήρια φάρμακα. ἕνας φθραῖος
ἰατρός ἀπ' τῶν καθάρεια καλεσθέντος ἀπ' τῶν Βαβυλωνίων ἦταν ἐκεῖ.
ἔλαχε ὅτι ἕως τῷ φθραῖου δὲ πελάσει. ὁ ἀγίος εἶπε: «Ὁ Θεὸς
κ' αὐτὸς».. ὁ φθραῖος ὑπεβίβηκε ὅτι, ἀν γίνεαι αὐτὸ, δὲ γίνεαι

Χριστιανός. Πράγματι τὸν ἔπο- 25.
 ἡνὶν ἡμέρα ὁ ἔδρακος ἐπιβτεύβε
 κ' ἐβαπτίσθη μ' ὄμν τὸν οἶκοφ-
 νεία τῶ. ἡ νομιάθη ἀπὸ Ἰωάνν σφ,
 Ἰωάννης. ὁ Μιχαὸς Βαβίλλιος
 καθιέρμενος ἐπὶ τῆς κλίνης εἶδε

ΤΟ ΚΛΕΙΔΙΟΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΤΩΝ
ὈΡΑΝΩΝ ὈΠΛΗΘΙΟΝ ἘΣΤΙ (Ἰω. Κολλοβός)

ὅκκ κ' ὠλοχόβε τὸς πιβῶς, τὸν
 ἡρωτιβε. « κῆριε Ἰωάννη, πο-
 τε ἀποθνήσκω. » Αὐτὸς εἶ-

πε: « Ἄγε θέεποτα, ὅταν ὀρίθεις, » ὁ ἄγος λέγοντας τῷ:
 « εἰς χεῖρας σου, κῆριε, παραδίδομαι τὸ πνεῦμα μου
 τῷ ὄμα τῶ, ἡρωτιβε τὸν τελευταῖα τῶ πνοῖ. τὸ ἀπόχρημα
 31 Δεκ. 378 τὸ ἱερό βκίνωμα τοποθετήθηκε ἐπὶ μνηστοπι-
 τικό ναὸ καθαρίας. Μεταξὸ προβκύνθη. τὸν ἔποφίν
 1-1-379 τὸ ἀπόχρημα ἔχινε ἡ κινδύα. ὁ ἄγ. Γρηγόριος
 ὁ ἱερολόγος ἔγραφε ἐπιταῖριο λόγο κ' μετὰ δύο ἔτη ἐκφώνησε
 ἐπὶ τῶ ταῖφῶ τῶ Μιβαβίλλειδ.
 Ἄπ' τῶ ἰαῖματα τῶ:

Τὸ κρχοντος προτεριδ τὸν ἰαγα-
 τερα εἰς ἰμπερις τὸν ἡμέριε δια
 γυναικα. ἔπαξε εἰ μῆγο κ' ἀρνήθη-
 κε ἔχρημα τὸν Χριστῶ. ἡπειτα
 τα' μεθάνυχτα εἰς τα' μνηματα εἰδῶν
 ἐράνη ὁ ἴατανῶς κ' ἐνώπιόν τῶν ὀμοχόμβε ὅτι
 δεῖχεται νῆνα ἀιώνιως μασι τῶ. Μετὰ ἀπὸ
 ἡμέρας ἡμέρας ἐκίνη ἡ νεία τῶ τῶβε νῆ ἰπανδρε-
 θῆ ἡ τῶ αὐτοκτονίθη. ἔχινε ὁ γάμος μ' τὸν ἰμπεριε, ἀλλὰ
 αὐτὸς οὔτε τὸν ἴατορ τῶ ἔκανε, ἀπὸ ἔτρεφτο τα' δεῖα.
 τὸν ἔπρεκν εἰς Μιβαβίλλειο ὁ ὀποιος τῶ ἡριβε νηβεία
 κ' ἔφενε κληθρμένος ἐπ' ἰαῖτα. Οἱ δαίμονες τὸν ἔδρακν
 κ' τὸν θαδάνι ταν, ὁ ἄγος τῶ ἔβιδε ἴδωρ κ' ἄρω κ' τῶ
 ἔλαξε νῆ προβώχεται. Σε ἡμέρας ἡμέρας, μῆνο φωνεῖ δαίμο-
 νων ἀκούξε. τὸν 40 ἡμέρα πρὶν ἀχίθῆ ὁ Βαβίλλειν
 θ. Λειτουργία ὁ νῆος ἐρῶναζε ὅτι τὸν τραθῶν οἱ δαίμονες.
 φωνῆ ὀρανόθεν ἔλαξε: « Μι' ἀδινῆς βασιλεῖ, ἰδοῦ ἡ
 ἰποχρημῆ τῶ, » ὁ ἄγος εἶπε: « ὠλοχῶτος ὁ ὄως, ὁ γα-
 ὅς δέν ἰα κατεθάθη τα' ἰμπερινα χεῖρα τῶ ἀπὸ τὸν προ-
 βεχῆ ἴως νῆ ἰα τῶ ἔχρημα, » ὁ λαὸς γονυκλιῶς γύχε-
 τῶ. τὸ χεῖρα βιγῶ-βιγῶ κατεθάθη κ' μετὰ ἀπὸ ἡμέρας
 ἀπὸ ὁ λαὸς ἔκρατε: « κῆριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἔλεῖθόν με, κ' ὁ
 Βαβίλλειος λαθῶν ἔβχισε τῶ χεῖρα, ἔχρησε τὸν νῆο μ' ἄγιο
 μῆρο κ' ἀπῆμβε τὸν λαὸν ἐν εἰρήνῃ.

ὁ ἱερωὸς Ἀναστάσιος Ἰουδὸς μ' τὸν πρεσβυτεῖρα τῶ

Ο
Ι
Ω
Ο
Ρ
Ν
Σ

των θωρηκτών εν παρθενία 40 ετη. ο λαος επιβουλευε δια
αυτο βεβαια. εχον ενα λετρο κρυφα εις οικια των κ' του
ετρουφου. Διερχομενος ο Μ. Βαβιλειος, ο

Αναβατιος γυριβας αωτο εξ Αχ. Πυρωμα-
τος υπεδεχθη με θυριαμα κ' χαρτια-
δας. ο αγιος ελοχισθας αωτος, εβη ταβε
να φανερωθη το θαυροστο εργο του.
ο Αναβατιος βωπουβε. ο Βαβιλειος
βταρωβε του θυρα θυριαμα που εεχων
των λετρο κ' ανοιξε ... ολοι οι

παρωριβοκομενοι ειδαν
των αρρωστο. ο Βαβι-
λειος ημενε στο δω-
ματω του αρρωστον, ελη-
ται νικτα, προβωχομενος

αυτο ματι το κ' το πρωι ο λετρος
αυτο καγα. ο αγ. εφραημ ο ευρος
ειδε πυρωτο εωλο εις εραμα κ' φωνη
πε εχεγε δια ετβι ειναι ο Μ. Βαβιλειος.

Παχε εις καιβαρια. Ητο ο Ιανουαρ. λευωρ-
χυθεο Βαβιλ. ο αγ. εφραημ εβκειρθη, αδικα ο
κοπος. ο Μ. Βαβιλ. ως προρατικος τωσ προβα-
λεβε κ' ηετοι των θ. Λειτωρξια Τητβε ο εφραημ
να ομνηθη ελληνικα. Προβωχιθιδαν κ' εωλοχι-
βας αωτων: "Η χαρις τω Αχ. Πυρωματος εβω μετα εω
κ' λαμβου ελληνιστι". Συνοριχιδαν ο ηεν εφραημ ελληνικα κ' ο βα-
βιλειος ευριακη θλωββα. εβρωε ολιγος ηεταρας κ' ο Μ. Βαβιλ. των ε-
χωροτων με εερεα κ' τον υποτακτικο τω εφραημ διακονο. Μια αμαρ-
τωλη γυναικα ευτρεπετο να εφορολομη, εγραψε τας αμαρτιας κ' ο Μ. Βα-
βιλειος μετα των θ. Λειτωρξια, θαυματορχικα εβθιδαν αλες εκτωσ απο μια.
ο Βαβιλ. των εβταχε εις αγ. εφραημ, εβκωνος τωσ εητε: "αυτω που εωχι-
θικε κ' ο θεωσ ευχαριβε, θα προβωχιθιδαν παλι, μονο ευτωρωε, διοτι
θα αποθανει." Η γυναικα επεβτρεπε κ' εχευετο η κιδεια τωσ Μ. Βα-
βιλειω, αφηβε το χαρτι εις το φερετρο κ' θηνωουβε. εβνας κληρικωσ ανοι-
ξε το χαρτι αωτο κ' - ω των βωρωων κειματαων εω, εεβπορε θεε -
ο χαριτωσ αυτο εντελωσ εχραποσ.

"θαυματωσ ο θεωσ, εν τωσ αγιοισ αυτωσ!"

"τωσ αγιοισ τωσ εν τη χη αυτωσ εθαυματωβεν ο
κυριωσ." (χη αυτωσ, ειναι η ορθοδοξωσ εκκλησια.)

Αρε ιεραεκα τω χριστω, θυρανοφαιν τωσ Βαβι-
λειε, πρεβθεωε υπερ ημων των αμαρτωλων κ'
αχαιβων κ' αναξιων.

Τελοσ κ' τω θεω, παλικ' πολλοικις κ' απεραικις, εωλα !!!